

14. Hugleiðingar um fegrun
talaðs máls og ritaðs.

2 blöð

Virdingarvert og vel tilfallid má þáð heljast, að Vísir hefði tekið sér fyrir hendur að benda í ýmsa gatta, sem úr er farið að vera svo mjög í bojar- og fjárlífi vora, t.d. þetta:

1. Hverning manni mistjoda niðurníali sínu í ritum og tölum með ljóðum og óvirdigandi ritkotti og málfori.
2. Hverning almennungi er misbodið með ítgáfu bóta, tímarita og hinna svonefnda "stéttar".
3. Hversu útrýpskráðir hefja oft hringad til herfildra misbodið fjóðrum, þ.e. þess hluta hennar, sem annars hlutar í útrýpingu, bdi. með vali efni í söng og tali, svo og í vali sínu í mörnum, sem flytja þar erindi o.s. frv.

Þar er fleira mátti benda á, sem um bota þyrfti að, og það er velgöngu þjáð vori gerður að benda á það og um bota þá, er gjörð mátti; það hefði Vísir einnig gætt og á hann alþjóðar gættir stílið fyrir það.

"Þótt ég sé hvortí klaustrari né konubróðir" - eins og Karlín sagði - í þessum efnum, heldur á lördum niðar, sem eftir hefði á meiri stöðum gætt, vildi og með tíð og tíma mega leggja orð í teyg um ós þessi atviki og sanda þau Vísir til virdingar áttum þeirra, er hlut eiga að máli."

Fleir
effir þessu

Vel á minnst: þessi síðustu orð hjást um í opinberum auglýsingum einstakra manna, og minna allt of mjög á hin svonefnda "Kausellistil"
Kongsprelamma lövstet - og lövstet - sem hvortí gáfu né vildu rita á þjáð mál og reyndu, af veitnum mátti þó, að óþa eftir erlendur bójubósum

á gýmsa lund. Annars er mönnum lítt stíljálegt, hvað því lík setning sam þessu á að þýða: „Þetta er búið öllum þeim til eftirbreytja, er hlut eiga að máli.“ Setningin er alveg óþöf, því vitaulega væðar málefnið þá eins, er hlut eiga að máli,“ en aðra eðli, er ma að því læfti, að þeir komast e. t. v. elsti hjá því að lesa þetta burt og brosa að því.

Þaðliga lesnum vér þá í bláða- og bóka-útgáfunum, að upplýsingar um líti og þetta gæti meini ferjíd „á stírfstofnum“. Vér heyrnum þetta einnig þrátt og oft í útvarps-útgáfunum - því elsti er veind að vanda málförð þar haldur - . Skýldi þetta eiga að stílja svo, að upplýsingarnar aða hvað þá er, fái stí stírfstofnumar? Þennilega elsti, en þetta er af þá eftir Þórunn, sem segja: „Taa Kontorset“. Vitaulega eigrum vér að segja: „á stírfstofnum er elsti á henni. Hverni þóri í því, ef vér segdum: „Ettlar þú á Kírliju í dag?“. „Á, ég var uppi á stírnarráði“ o. s. fr. l. p. e. í stírnarráði stírfstofnumi)

Þessdablad eitt kemst oft íla góheppilega að orði - ritstjórnin er líkafurumur í meira lagi, en þýðist þó vilja vera fjandinn - . Það segja: „Það eru vera“ o. s. fr. l. í stírfstess að segja, sem rétt er: „Það er vera“ o. s. fr. l. Þetta „eru“ minni manni á þá, að hann hafi stílad að hafa orðið lengra, t. d. Kessa, sem eigi að sjón ein- þorum andlogan stíllleitra miðli hans og stípsum þeirrar ar Kessa er höllud, og má vel vera að þetta sé rétt hjá mannum, en alveg óþæft að vera að flíla því mædal þeirra fáu manna, sem lesa bláðið aða hafa gaman og því, en þá er fáu og hilt vífa allir.